

Chương 12

Những Kẻ Ra Đi

Thời gian vào giữa ngọ. Cái nóng ở Biên Thành lên đến độ thiêu người. Vân Tại Thiên không ngừng lau mồ hôi. Mồ hôi không ngừng đổ và gã vừa lau mình vừa nốc nước.

Gã không kham nổi cái khổ của vùng này. Mà chừng như gã thuộc hạng hưởng thụ hơn là chịu đựng.

Hoa Mãn Thiên khá hơn, có vẻ chịu đựng dẻo dai hơn.

Trong trường hợp đó, không ai có hứng nói năng với ai một tiếng nào.

Vừa lúc đó, một con ngựa từ đâu chạy về. Ngựa chạy thẳng vào trại.

Trên mình ngựa có người nằm, thay vì ngồi.

Một vài con ruồi đậu trên những vết đen đen nơi mình kỵ sĩ.

Máu. Máu khô mau dưới ánh nắng thiêu người.

Và kỵ sĩ là ai ?

Kỵ sĩ là cái xác chết. Xác của Công Tôn Đoạn, nhìn từ xa với thân hình hộ pháp, với thanh loan đao còn lủng lẳng ở hông.

Xác chết được người tại cục trường đặt lên lưng ngựa, ngựa quen đường cũ chạy trở về trại.

Ngựa về đến đây rồi, bất ngờ cơn mưa đổ xuống ào ào.

Dưới cơn mưa, Vạn Mã Đường tối dần, tối dần. Bên ngoài u ám, bên trong phải tối.

Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên tối mặt như không gian u ám, như Vạn Mã Đường tối tăm.

Hai đại hán mang xác Công Tôn Đoạn vào đặt lên mặt chiếc bàn dài. Chúng âm thầm làm, xong việc rồi lại lặng lẽ lui ra.

Không một tiếng động.

Vạn Mã Đường chủ chứng kiến sự tình mà không ai thấy mặt lão ta. Một phần do lão đứng sau bức bình phong, nơi đó tối tăm hơn chỗ khác. Một phần là không ai dám nhìn lão.

Cho nên chẳng ai biết thần sắc lão lúc đó như thế nào.

Lão đứng đó một lúc lâu, rồi từ từ ngồi xuống cạnh xác Công Tôn Đoạn, nắm bàn tay lạnh cứng của Công Tôn Đoạn.

Lão không rơi lệ.

Song gương mặt của lão thì bi thảm hơn lúc lão khóc.

Lão nhìn đôi mắt của Công Tôn Đoạn. Đôi mắt mở thao láo, lòì ra ngoài, đôi mắt biểu hiện sự thống khổ lẫn khiếp hãi và uất hận.

Suốt đời y, y sống giữa niềm sợ hãi và niềm thống khổ. Thỉnh thoảng lại nổi nóng, cắn hờn và hò hét.

Có thể thôi, y chẳng hưởng thụ được gì cả.

Rất tiếc người ta chỉ chú ý đến vẻ tàn bạo của y. Không ai nhìn sâu vào lòng y để nhận thức cái chân giá trị của y.

Mưa nhẹ hạt dần dần nhưng không gian còn u ám.

Vạn Mã Đường chủ chợt thốt :

- Con người này là huynh đệ của ta. Chỉ có y mới là huynh đệ của ta.

Chẳng rõ lão tự lắm nhảm hay hướng về Hoa Mãn Thiên, Vân Tại Thiên ?

Rồi lão tiếp :

- Nếu không có y thì ta khó sống đến ngày nay.

Vân Tại Thiên không im lặng được lâu hơn, buông tiếng thở dài, buồn buồn thốt :

- Bọn thuộc hạ đều biết y là một người tốt.

Vạn Mã Đường chủ tiếp :

- Đích xác y là một người tốt. Luận về trung hậu, thành thực thì không ai sánh được với y. Luận về dũng cảm thì không ai sánh được với y. Nhưng suốt đời y không có lấy một ngày vui đẹp.

Vân Tại Thiên chỉ có nghe, chỉ có thở dài chứ không làm gì hơn.

Vạn Mã Đường chủ như nức nở, tiếp :

- Đáng lẽ y không nên chết. Song hiện tại y đã chết rồi.

Không nên chết hay không thể chết ? Thật khó hiểu cho cái ý tứ của lão ta.

Vân Tại Thiên cắn hận :

- Nhất định là Phó Hồng Tuyết giết y.

Vạn Mã Đường chủ nghiêng răng, rồi gật đầu tiếp :

- Ta có lỗi với y. Đáng lẽ ta nên nghe lời y, trước hết hạ sát bọn nó.

Vân Tại Thiên chụp cơ hội liền :

- Hiện tại...

Vạn Mã Đường chủ nặng giọng :

- Muộn rồi. Quá muộn rồi.

Vân Tại Thiên hừ một tiếng :

- Nhưng chúng ta không thể buông tha cho Phó Hồng Tuyết. Chúng ta nhất định phải phục cừu.

Vạn Mã Đường chủ gật đầu :

- Đương nhiên là phải phục cừ. Chỉ bất quá...

Bổng lão ngẩng mặt lên, cao giọng thốt :

- Bất quá trước khi phục cừ, ta còn phải làm mấy việc.

Vân Tại Thiên chớp mắt, hỏi dò :

- Việc chi ?

Vạn Mã Đường chủ gọi :

- Người lại gần đây. Ta nói cho nghe.

Đương nhiên là Vân Tại Thiên bước tới.

Vạn Mã Đường chủ tiếp :

- Ta nhờ người thay ta làm một vài việc.

Vân Tại Thiên nghiêng mình :

- Xin đường chủ cứ phân phó.

Vạn Mã Đường chủ buông nhanh :

- Ta muốn người chết.

Bàn tay lão nhanh hơn câu nói. Bàn tay hoành qua, chụp lấy dao của Công Tôn Đoạn. Thanh dao đó chớp lên với tốc độ nhanh hơn ý nghĩ.

Ánh dao xẹt xuống mình Vân Tại Thiên.

Kỳ quái !

Mường tượng Vân Tại Thiên có đề phòng trước. Khi Vạn Mã Đường chủ chụp dao là gã đã nhích động thân hình rồi. Khi dao chớp lên thì gã đã tung mình lên không rồi.

Song dù sao thì gã cũng phải kém hơn Vạn Mã Đường. Gã dù nhanh nhưng Vạn Mã Đường chủ vẫn nhanh hơn.

Nhát dao tuy không giết chết gã nhưng đã chặt đứt bàn tay hữu của gã.

Máu từ cổ tay rơi xuống.

Vân Tại Thiên cũng đáp xuống luôn. Gã chưa ngã. Gã đâu có thể ngã dễ dàng với một nhát dao tầm thường.

Gã tựa lưng vào tường. Mặt cắt không còn hạt máu. Ánh mắt lộ vẻ kinh khiếp lẫn ngạc nhiên.

Vạn Mã Đường chủ không đuổi theo. Lão bình tĩnh ngồi tại chỗ. Điềm nhiên nhìn từng giọt máu rỏ từ thanh dao xuống mặt nền.

Hoa Mãn Thiên đứng cạnh đó lạnh lùng, mặt không biểu hiện một cảm xúc nào.

Nhát dao đó có chớp lên, có chặt đứt một bàn tay, song không phải bàn tay hấn thì hấn lo nghĩ làm gì.

Tuyệt đối hấn không hề xao xuyến khi hấn chẳng bị thiệt thòi.

Lâu lắm, Vân Tại Thiên mới mở miệng. Gã cắn răng, gã run run giọng, thốt :

- Thuộc hạ không hiểu... Thực sự thuộc hạ không hiểu nổi...

Vạn Mã Đường chủ lạnh lùng :

- Người nên hiểu. Đáng lẽ người phải hiểu.

Lão ngẩng đầu lên nhìn bức tranh đàn ngựa phi đằng nơi vách, ung dung tiếp :

- Địa phương này là của ta. Vô luận là ai cũng đừng mong đoạt nơi tay ta. Kẻ nào nuôi cuồng vọng thì kẻ đó phải chết.

Vân Tại Thiên trầm lặng rất lâu.

Bổng gã thở dài, thốt :

- Thì ra đường chủ đã biết hết rồi.

Vạn Mã Đường thản nhiên :

- Ta biết từ lâu lắm rồi.

Vân Tại Thiên cười khổ :

- Thuộc hạ đánh giá đường chủ quá thấp.

Vạn Mã Đường thốt :

- Ta có nói, ta từng nói là trên đời có nhiều sự việc như hạt bụi, tuy ở quanh mình chúng ta nhưng chúng ta không trông thấy. Ta từ lâu không thấy rõ người, không lưu ý đến người.

Vân Tại Thiên xuất hạn dầm dề.

Gã cắn răng cười khổ, thốt :

- Dương quang cuối cùng cũng đến. Cũng chiếu đến.

Gã cười song tiếng cười nghe đau thương hơn tiếng khóc.

Vạn Mã Đường chủ hỏi :

- Bây giờ người đã hiểu rồi chứ ?

Vân Tại Thiên đáp :

- Thuộc hạ hiểu.

Vạn Mã Đường chủ nhìn gã, bổng thở dài thốt :

- Đáng lẽ người không nên đem ta bán rẻ. Đáng lẽ người nên hiểu con người của ta.

Chợt Vân Tại Thiên lộ vẻ kỳ quái trong nụ cười đáp :

- Tuy thuộc hạ phản đường chủ, song còn...

Gã không dứt được câu cho tròn ý.

Vĩnh viễn gã không dứt được câu đó.

Bởi gã vừa nhìn sang Hoa Mãn Thiên, chuẩn bị nói tiếp thì thanh kiếm của Hoa Mãn Thiên đã bay qua, cắm ngay ngực gã, đóng đinh gã vào tường.

Đoạn Hoa Mãn Thiên từ từ rút thanh kiếm về.

Vân Tại Thiên ngã xuống.

o0o

Một con người, không sớm thì muộn cuối cùng cũng phải ngã một lần.

Hoa Mãn Thiên quay mình nhìn Vạn Mã Đường chủ. Vạn Mã Đường chủ cũng nhìn hấn.

Rồi lão diễm nhiên thốt:

- A ... Người giết gã.

Hoa Mãn Thiên gật đầu:

- Tại vì gã bán rẻ đường chủ.

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Hiện tại người đã hiểu ?

Hoa Mãn Thiên đáp:

- Thuộc hạ chẳng hiểu gì cả, chỉ biết là kẻ nào phản đường chủ thì kẻ đó phải chết.

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Người có biết tại sao gã phản ta chẳng ?

Hoa Mãn Thiên đáp:

- Thuộc hạ rất muốn biết điều đó.

Đáp như thế là hấn không biết gì hay hấn biết mà vờ như không biết ?

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Mộ Dung Minh Châu, Lạc Lạc Sơn, bọn đó đều do gã mời đến.

Hoa Mãn Thiên lộ vẻ kinh hãi:

- Làm sao gã gọi đến ? Hai người đó có liên quan gì đến gã ?

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Chẳng có liên quan gì cả.

Hoa Mãn Thiên lạ lùng:

- Đã không quan hệ thì gã mời đến làm gì ? Thuộc hạ chẳng hiểu nổi.

Vạn Mã Đường chủ giải thích:

- Bởi không quan hệ nên gã mới mời đến.

Hoa Mãn Thiên trố mắt:

- Để làm gì ?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Để giết người.

Hoa Mãn Thiên hỏi dồn:

- Giết người ? Giết ai ?

Vạn Mã Đường chủ nắm chặt chuôi thanh loan đao, nhấn từng tiếng:

- Các huynh đệ của chúng ta chết trong hai hôm nay là do bọn ấy hạ thủ.

Hoa Mãn Thiên kinh hãi:

- Do bọn ấy à ? Chứ không phải Phó Hồng Tuyết sao ?

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Phó Hồng Tuyết nếu giết người thì chỉ giết một người thôi.

Dù ngu ngốc đến đâu thì Hoa Mãn Thiên cũng phải hiểu và không hỏi nữa.
Đương nhiên là hẳn phải biết người duy nhất Phó Hồng Tuyết muốn giết là ai.

Hắn hỏi:

- Tại sao Vân Tại Thiên nhờ bọn ấy giết đám mã sư ?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Gã muốn bức ta phải bỏ nơi này đi nơi khác.

Hoa Mãn Thiên cau mày:

- Bức đường chủ đi nơi khác ?

Vạn Mã Đường chủ cười lạnh:

- Ta đi rồi thì gã sẽ là bá chủ của địa phương này.

Hoa Mãn Thiên thở dài:

- Đáng lẽ gã phải biết là đường chủ không phải là người mà bất cứ ai cũng có thể đuổi đi nơi khác được.

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Tuy nhiên, gã biết là ta có kẻ thù cực kỳ lợi hại. Cho nên gã làm thế để cho ta tưởng rằng kẻ thù đã đến tận ngưỡng cửa nhà ta rồi.

Lão bửu môi tiếp luôn:

- Thoạt đầu ta suýt tin như vậy.

Hoa Mãn Thiên hỏi:

- Tồi từ lúc nào đường chủ bắt đầu hoài nghi ?

Vạn Mã Đường chủ cười nhẹ:

- Kế hoạch của gã dù kín đáo đến đâu thì vẫn khó tránh một vài sơ hở.

Hoa Mãn Thiên chớp mắt:

- À ...

Vạn Mã Đường tiếp:

- Gã không ngờ kẻ thù chân chính của ta đã đến đây rồi.

Hoa Mãn Thiên kêu lên:

- Tấu xảo thật.

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Sự có mặt của Phó Hồng Tuyết không phải là một tấu xảo.

Hoa Mãn Thiên hỏi:

- Không phải ?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Hắc biết Vân Tại Thiên có kế hoạch đó cho nên mới đến đây. Nếu Vạn Mã Đường có biến cố phát sinh thì hắc có rất nhiều cơ hội.

Hoa Mãn Thiên cau mày:

- Làm sao hắc biết được kế hoạch của Vân Tại Thiên ?

Vạn Mã Đường chủ lộ vẻ thống khổ.

Lâu lắm rồi mới thấp giọng thốt:

- Trầm Tam Nương là người của chúng.

Hoa Mãn Thiên sửng sốt. Rồi hắc hỏi:

- Làm sao Trầm Tam Nương biết được ?

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Thúc Bình là người của chúng.

Hoa Mãn Thiên trố mắt:

- Thúc Bình ?

Vạn Mã Đường chủ cười lạnh:

- Gã mua chuộc Thúc Bình, dùng Thúc Bình làm cái trạm truyền tin. Không ngờ Thúc Bình lại đem những tin tức của gã tố cáo với Trầm Tam Nương.

Hoa Mãn Thiên thở dài:

- Xem ra nam nhân hành sự mà tín nhiệm nữ nhân thái quá thì trong mười trường hợp có thất bại đến chín lần.

Vạn Mã Đường chủ lạnh lùng:

- Gã lừa Thúc Bình, gã lừa luôn Phi Thiên Tri Thù.

Hoa Mãn Thiên gật đầu:

- Gã lừa Phi Thiên Tri Thù là phải, bởi có ai ngờ được Phi Thiên Tri Thù là người do đường chủ gọi đến.

Vạn Mã Đường chủ nói:

- Bởi thế bọn gã mới bị Phi Thiên Tri Thù khám phá bí mật.

Hoa Mãn Thiên tặc lưỡi:

- Rồi vì vậy mà Phi Thiên Tri Thù lại bị giết luôn.

Vạn Mã Đường chủ gật đầu:

- Đúng. Chắc là Phi Thiên Tri Thù bị Mộ Dung Minh Châu giết để diệt khẩu.

Hoa Mãn Thiên cau mày:

- Nhưng Mộ Dung Minh Châu cũng bị giết nữa mà ?

Vạn Mã Đường chủ thốt:

- Trước khi chết, Phi Thiên Tri Thù tất là đã có nắm một chứng cứ gì trong tay. Chứng cứ đó là vật ở trên mình Mộ Dung Minh Châu.

Hoa Mãn Thiên gật đầu. Hắn nhớ bàn tay nắm cứng của Phi Thiên Tri Thù, bàn tay đó bị kéo ra, có dấu gãy.

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Đường nhiên là Vân Tại Thiên không hề chú ý đến bàn tay của Phi Thiên Tri Thù. Gã không chú ý là vì gã thừa hiểu Phi Thiên Tri Thù chết nơi tay ai.

Hoa Mãn Thiên thở dài:

- Nhưng gã không tưởng là có người chú ý đến bàn tay đó. Gã lại càng không tưởng là trong bàn tay đó có chứng cứ.

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Gã sợ người ta phát hiện ra sự liên hệ giữa gã và bọn Mộ Dung Minh Châu cho nên bắt buộc phải giết Mộ Dung Minh Châu để diệt khẩu.

Hoa Mãn Thiên lại thở dài:

- Không ngờ gã có cái tâm hiểm độc như vậy.

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Bây giờ người hiểu hoàn toàn rồi chứ ?

Hoa Mãn Thiên trầm ngâm một chút:

- Còn hai việc thuộc hạ chưa minh bạch.

Vạn Mã Đường chủ gật đầu:

- Người cứ hỏi.

Hoa Mãn Thiên tiếp:

- Lạc Lạc Sơn là một nhân vật nổi danh trong võ lâm còn Mộ Dung Minh Châu là dòng dõi thế gia vọng tộc. Họ có thân phận như vậy thì sao lại đáp ứng lời mời của kẻ khác quá dễ dàng ?

Vạn Mã Đường chủ mỉm cười:

- Mộ Dung Minh Châu thêm rõ dải vùng đất này, chỉ muốn làm chủ được nó thôi. Phàm con người có lòng tham là dễ bị lợi dụng.

Hoa Mãn Thiên gật đầu:

- Người càng giàu thì càng có lòng tham. Cái đó thì thuộc hạ hiểu lắm rồi. bất quá... Lạc Lạc Sơn, như lão ấy thì... tại sao lão cũng nghe tiếng gọi của kẻ khác quá dễ dàng ?

Vạn Mã Đường chủ trầm ngâm một chút:

- Lạc Lạc Sơn đến đây không phải do Vân Tại Thiên mời.

Hoa Mãn Thiên trố mắt:

- Thế thì ai mời ?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Vân Tại Thiên vốn chẳng phải là tay chủ mưu chân chính của cái kế hoạch đó.

Hoa Mãn Thiên kêu lên:

- A.

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Đêm hôm trước, trong khi Lạc Lạc Sơn, Mộ Dung Minh Châu, Phó Hồng Tuyết, Phi Thiên Tri Thù đóng cửa phòng nghỉ ngơi thì ở bên ngoài tại sân trại ngựa của người có mười ba huynh đệ bị hạ sát.

Hoa Mãn Thiên căm hận:

- Thuộc hạ cứ định ninh là Diệp Khai hạ độc thủ.

Vạn Mã Đường chủ thốt:

- Hung thủ vốn có ý giá họa cho Diệp Khai. Không ngờ có người chứng minh cho hấn.

Hoa Mãn Thiên hỏi:

- Đường chủ cho rằng hung thủ là Vân Tại Thiên ?

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Không phải gã.

Hoa Mãn Thiên cau mày:

- Tại sao không phải gã ?

Vạn Mã Đường chủ giải thích:

- Ta biết võ công của gã. Ta cũng biết luôn tài nghệ của số huynh đệ bị hạ sát đó. Gã không đủ sức giết mười ba người cùng một lúc.

Hoa Mãn Thiên ngưng trọng thần sắc:

- Cho nên đường chủ đoán định là có người chủ sử ẩn mình trong bóng tối ?

Vạn Mã Đường chủ gật đầu:

- Đúng vậy.

Hoa Mãn Thiên lại hỏi:

- Đường chủ cho rằng chính người đó mới là kẻ chủ mưu chân chính ?

Vạn Mã Đường chủ gật đầu:

- Đúng vậy.

Hoa Mãn Thiên hỏi:

- Đường chủ biết người đó là ai chẳng ?

Vạn Mã Đường chủ không đáp ngay câu hỏi, chỉ thốt:

- Thứ nhất, người đó có liên quan rất mật thiết với Lạc Lạc Sơn. Cho nên Lạc Lạc Sơn khó mà từ chối được khi y mời đến đây.

Hoa Mãn Thiên gật đầu:

- Có lý.

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Thứ hai, người đó có thân phận và địa vị rất cao tại Vạn Mã Đường.

Hoa Mãn Thiên chớp mắt:

- Làm sao thấy được điều đó ?

Vạn Mã Đường chủ điềm nhiên:

- Phải có thân phận cao, địa vị cao mới có đủ tư cách tiếp nối chương quản Vạn Mã Đường, một khi ta bị bức phải bỏ hết để ra đi.

Hoa Mãn Thiên trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng lại gật đầu, thốt:

- Có lý.

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Người đó thường ngày rất được Vân Tại Thiên tín nhiệm và kính phục. Sở dĩ thế nên Vân Tại Thiên mới bằng lòng tuân lệnh sai sử.

Hoa Mãn Thiên gật đầu:

- Có lý.

Vạn Mã Đường chủ trầm gương mặt:

- Thứ ba, ta đã nói rồi. Thứ tư đương nhiên là người đó cũng được mười ba huynh đệ kia tín phục. Do đó đối với y, cả mười ba người đều không phòng bị, chẳng trách họ bị sát hại quá dễ dàng.

Hoa Mãn Thiên chợt bật cười khan.

Hắn cười một cách kỳ quái, hết sức kỳ quái. Rồi hắn từ từ thốt:

- Cũng bởi y và Lạc Lạc Sơn có quan hệ với nhau rất sâu xa cho nên họ cố ý tỏ thái độ chống đối, đổ kỵ nhau, khiếm cho người ta không nhìn thấy sự quan hệ giữa họ.

Vạn Mã Đường chủ gật đầu:

- Đương nhiên phải vậy.

Hoa Mãn Thiên tiếp:

- Hiện tại thuộc hạ còn một điều chưa được minh bạch.

Vạn Mã Đường chủ thần nhiên:

- Cứ hỏi. Hỏi luôn đi.

Hoa Mãn Thiên nhìn lão, một phứa sau mới hỏi:

- Tự đường chủ phát giác ra bao nhiêu việc đó ?

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Không hoàn toàn do ta.

Hoa Mãn Thiên chớp mắt:

- Có kẻ tiết lộ bí mật với đường chủ ?

Vạn Mã Đường chủ mỉm cười:

- Phải.

Hoa Mãn Thiên trầm giọng:

- Ai ?

Vạn Mã Đường chủ buông gọn:

- Thúy Bình.

Hoa Mãn Thiên cau mày:

- Lại cũng là nàng.

Vạn Mã Đường chủ bỗng cười một tiếng, tiếp:

- Vân Tại Thiên đình ninh là Thúy Bình trung thành với gã đến có thể chết được vì gã. Trầm Tam Nương đình ninh Thúy Bình kín miệng như bình. Ngờ đâu... ngờ đâu...

Hoa Mãn Thiên nóng nảy, chặn lời:

- Cả hai cùng lắm cả.

Vạn Mã Đường chủ gạt đầu:

- Lắm một cách đáng buồn cười.

Hoa Mãn Thiên chớp mắt:

- Thực ra, Thúy Bình là người của đường chủ ?

Vạn Mã Đường bủ môi:

- Đâu có việc đó.

Hoa Mãn Thiên cau mày:

- Vậy thì thực sự nàng là...

Vạn Mã Đường chủ chặn lời:

- Người biết nàng làm gì chứ ?

Hoa Mãn Thiên nhổ nước bọt:

- Ai lại không biết nàng làm điếm ?

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Nhưng có con điếm nào trung thành chẳng ?

Hoa Mãn Thiên cười lạnh:

- Tự mình còn bán mình thì ai mà nàng không dám bán. Trong ngôn ngữ của bọn điếm không có tiếng “trung”. Nếu có thì trung với đồng tiền thôi.

Vạn Mã Đường chủ điềm nhiên:

- Nàng là một con điếm xuất loại, không giống với đồng nghiệp của nàng.

Hoa Mãn Thiên cười:

- Điếm là điếm. Điếm không thể trung thành với bất cứ ai, trừ ra khi hoàn lương.

Mà nàng còn ở trong kỹ viện kia mà.

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Người quen tánh ăn nói bạo dạn mất rồi.

Hoa Mãn Thiên cười lạnh:

- Nhưng hôm nay lời bạo lại là lời khôn.

Vạn Mã Đường chủ thông qua:

- Tổng kết là người đã hiểu.

Hoa Mãn Thiên tặc lưỡi:

- Có muộn không ?

Vạn Mã Đường chủ trầm giọng:

- Muờng tượng là muộn.

Hoa Mãn Thiên cúi đầu, nín lặng một lúc lâu, đoạn chậm chậm hỏi:

- Cừu nhân chân chính của đường chủ là Phó Hồng Tuyết ?

Vạn Mã Đường chủ gật đầu:

- Phải.

Hoa Mãn Thiên tiếp:

- Thuộc hạ có thể thay đường chủ giết hấn chứ ?

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Người không giết nổi hấn đâu.

Hoa Mãn Thiên kéo nài:

- Ít nhất thì thuộc hạ cũng trợ giúp đường chủ một tay.

Vạn Mã Đường chủ khoát tay:

- Không cần.

Hoa Mãn Thiên cau mày:

- Công Tôn Đoạn đã chết rồi, Vân Tại Thiên cũng không còn. Nếu đường chủ giết luôn thuộc hạ thì thành ra cô đơn quá. Một tay vớ làm sao kêu ?

Vạn Mã Đường chủ lạnh lùng:

- Đó là việc của ta, mặc ta.

Hoa Mãn Thiên trầm ngâm một lúc. Sau cùng hấn thở dài , thốt:

- Thuộc hạ theo đường chủ hơn mười mấy năm rồi.

Vạn Mã Đường chủ gật đầu:

- Đúng mười sáu năm.

Hoa Mãn Thiên tiếp:

- Trong mười sáu năm qua, thuộc hạ đổ bao nhiêu máu, bao nhiêu mồ hôi cho vùng đất này.

Vạn Mã Đường chủ điềm nhiên:

- Không phải là mồ hôi và máu của một vài người mà đủ dựng nên cơ nghiệp này. Người biết không, cũng có máu và mồ hôi của mười ba mã sư ngã gục tại sân chẵn nuôi của người, của mười tám mã sư ngã gục ngoài đồng hoang, của Công Tôn Đoạn và Vân Tại Thiên nữa chứ.

Hoa Mãn Thiên thở ra:

- Thuộc hạ chỉ muốn bức đường chủ đi nơi khác chứ đâu có lòng nào hại chết đường chủ .

Vạn Mã Đường chủ mỉm cười:

- Trong sân Vạn Mã Đường có trồng cái cây. Cây đó trồng đúng mười sáu năm rồi. Hiện tại một người đang hai tay ôm không giáp thân cây. Nó lớn như vậy đó mà người ta bứng đi, đem trồng nơi khác thì chắc gì nó sống nổi. Ta cũng như cái cây đó.

Hoa Mãn Thiên nắm chặt hai tay, gằn từng tiếng:

- Cho nên đường chủ nhất định giết thuộc hạ ?

Vạn Mã Đường chủ nhìn hấn, thông thả thốt:

- Chính người đã nói là kẻ nào phản ta thì kẻ đó phải chết.

Hoa Mãn Thiên nhìn xuống bàn tay cầm kiếm của mình, thở dài tiếp:

- Đích xác là thuộc hạ có nói như vậy.

Vạn Mã Đường chủ lộ vẻ buồn, tiếp:

- Ta vốn có thể bức người đi giao thủ với Phó Hồng Tuyết...

Hoa Mãn Thiên chớp mắt:

- Thuộc hạ chắc không từ khước.

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Nhưng thà ta tự mình động thủ chứ không muốn mượn tay ai.

Lão gằn từng tiếng, tiếp luôn:

- Bởi vì người là người trong Vạn Mã Đường. Người là bằng hữu của ta.

Hoa Mãn Thiên thở dài:

- Thuộc hạ hiểu.

Vạn Mã Đường chủ cũng thở dài:

- Thế là tốt.

Hoa Mãn Thiên thốt:

- Hiện tại thuộc hạ còn muốn hỏi thêm một câu.

Vạn Mã Đường chủ gật đầu:

- Cứ hỏi.

Hoa Mãn Thiên bỗng ngẩng đầu lên nhìn đăm đăm Vạn Mã Đường, cao giọng hỏi:

- Thuộc hạ gian lao khổ nhọc, phấn đấu hơn mười năm dài, hiện tại tay trắng vẫn hoàn tay trắng, kiếp nô tài vẫn chẳng thay đổi mảy may. Nếu đổi lại là thuộc hạ thì đường chủ có làm như vậy chăng ?

Vạn Mã Đường chủ không cần suy nghĩ, đáp liền:

- Có chứ, ta cũng làm như người vậy đó. Bất quá...

Ánh mắt chợt sắc bén, chớp chớp, lão tiếp:

- Bất quá nếu ta hành sự không kín đáo để bị phát hiện bí mật rồi thì có chết ta cũng không oán hận.

Hoa Mãn Thiên ngẩng mặt lên không, bật cười dài:

- Tốt. Tốt. Chết không oán hận. Rất tiếc là vị tấ thuộc hạ chết nơi tay đường chủ .

Hắn vung kiếm. Đồng thời hắn cao giọng thốt:

- Đường chủ cứ xuất thủ. Thuộc hạ có chết cũng chẳng oán hận gì.

Vạn Mã Đường chủ gật gù:

- Nói được câu đó mới đáng mặt nam tử hán.

Hoa Mãn Thiên hỏi:

- Sao đường chủ chưa đứng lên ?

Vạn Mã Đường chủ điềm nhiên:

- Ta ngồi vẫn thừa sức giết người, cần chi đứng ?

Hoa Mãn Thiên ngưng cười. Bàn tay cầm kiếm gồng mạnh, gân xanh nổi vòng.

Vạn Mã Đường chủ còn ngồi nguyên tại chỗ, bình tĩnh như không.

Thay vì nhìn đối phương thì lão lại nhìn bàn tay còn nắm chuôi thanh loan đao.

Lão xem thường Hoa Mãn Thiên quá.

Hoa Mãn Thiên từ từ bước tới, từng bước từng bước, mũi kiếm rung lên vì tay cầm kiếm rung.

Bỗng hắn nạt lên một tiếng, kiếm biến thành mống dài, người theo kiếm bay đi.

Nhưng hắn không tấn công Vạn Mã Đường. Hắn vọt mình qua khung cửa sổ thoát đi.

Vạn Mã Đường chủ thở dài:

- Đáng tiếc.

Đến lúc đó lão mới chớp mình.

Loan đao cũng biến thành cái mống bạc.

Một tiếng coong vang lên, đao và kiếm chạm nhau, đao lệch qua, rọc theo kiếm, đi xuống.

Nhưng Hoa Mãn Thiên không quá hèn đến phải thất bại ngay ở phút đầu.

Hắn biến thế liền.

Biến thế là có dùng một thế trước, bây giờ định thay bằng một thế mới. Như vậy có hai lần dụng lực, cách khoảng bởi cái biến đó.

Lực cũ vừa tàn, lực mới chưa phát xuất. Vạn Mã Đường tấn công đúng cái phút giây chuyển tiếp chưa thành hình của hai khí lực, thành ra cái cũ tàn luôn mà cái mới cũng không phát xuất được.

Đồng thời gian, ánh đao chớp lên trước mặt hắn. Đao ảnh trùng trùng, ngăn chặn luôn hô hấp của hắn.

Vạn Mã Đường chủ cười lạnh thốt:

- Nếu người có dũng khí giao thủ với ta thì có thể ta tha cho người khỏi chết.

Câu nói đó là câu nói cuối cùng mà Hoa Mãn Thiên nghe từ cửa miệng một đồng loại.

oOo

Sấm chớp đình lại rồi.

Bầu trời càng u ám.

Vạn Mã Đường chủ bình tĩnh ngồi tại chỗ, phảng phất vẻ mặt nhọc cực độ.

Lão lộ niềm thương cảm, băng khuâng.

Trước mắt lão có ba xác chết, xác của Công Tôn Đoạn, Vân Tịch Thiên và Hoa Mãn Thiên.

Ba người đó là bằng hữu thân cận nhất của lão, là bộ hạ đắc lực nhất của lão.

Lão đâu phải là con người vô tình cảm.

Hai đại hán trực bước vào, trông cảnh trạng đó, cả hai cùng nín thở.

Vạn Mã Đường chủ quay đầu lại, bảo:

- Hạ lệnh cho toàn thể huynh đệ trong Vạn Mã Đường cử tang, thọ chế, chuẩn bị hậu sự cho nhị vị trưởng chủ và Công Tôn tiên sinh.

oOo

Giữa cánh đồng cỏ có một toà trà đình.

Bọn mã sư thích gọi là An Lạc Đình, bởi nó là một nơi duy nhất giúp họ tránh mưa giữa vùng bao la man mác.

Nó chỉ là ngôi lều lợp cỏ không hơn không kém.

Lúc trời bắt đầu mưa thì Diệp Khai và Mã Phương Linh đã vào toà trà đình đó rồi.

Mã Phương Linh ngồi trên tấm gỗ, nhìn mưa rơi xuất thần.

Lâu lắm nàng không nói gì cả.

Nàng không nói, Diệp Khai cũng không nói, mà cũng không gọi nàng làm chi. Mặt nàng heo hắt quá, có lẽ nàng mất ngủ nhiều, có lẽ vì nàng ưu tư quá nặng. Nơi đó có sẵn trà, Diệp Khai rót một chén, uống một ngụm. Uống trà mà chàng hy vọng nó biến thành rượu.

Chàng đâu phải là con quỷ rượu nhưng lắm lúc cũng muốn có rượu để cho khung cảnh, tâm tình được đầy đủ ý vị hơn.

Mã Phương Linh vụt thốt:

- Gia gia vốn không tán thành cho chúng ta đi lại với nhau.

Diệp Khai chớp mắt:

- A.

Mã Phương Linh tiếp:

- Nhưng hôm nay ông bảo ta đưa người đi dạo quanh vùng này.

Diệp Khai điềm một nụ cười:

- Lệnh tôn tuyển người thì thật đúng giá trị nhưng chọn thời gian thì lại sai.

Mã Phương Linh cắn răng rồi hỏi:

- Người biết tại sao ông cải biến chủ ý chẳng ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không biết.

Mã Phương Linh nhìn chàng:

- Sáng sớm hôm nay hẳn người có nói gì đó nhiều lắm với ông.

Diệp Khai mỉm cười:

- Cô nương nên biết lệnh tôn không phải là người lắm miệng mà tại hạ cũng không phải là kẻ lắm mồm.

Mã Phương Linh nhảy chơi chơi, hét lên:

- Nhất định là hai người có nói với nhau nhiều chuyện lắm, những chuyện mà hai người không muốn cho ta nghe. Nếu chẳng như vậy thì người đã nói với ta rồi.

Diệp Khai trầm ngâm một lúc, đoạn từ từ hỏi:

- Cô nương thật sự muốn tại hạ nói ?

Mã Phương Linh hừ một tiếng:

- Không thật thì giả à ?

Diệp Khai nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Nếu tại hạ nói rằng lệnh tôn muốn gả cô nương cho tại hạ thì cô nương có tin chẳng ?

Mã Phương Linh đáp:

- Đương nhiên là không tin.

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao ?

Mã Phương Linh thốt:

- Ta...

Bồng nàng dặm chân, quay mình hần học:

- Người ta đang bán loạn tâm thần muốn chết đây mà người còn đùa cợt được à ?

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao tâm thần bán loạn ?

Mã Phương Linh lắc đầu:

- Ta cũng chẳng biết tại sao. Nếu biết được thì ta đâu có bối rối.

Diệp Khai cười nhẹ:

- Cái đó mới nghe qua dường tượng là có lý lắm.

Mã Phương Linh hừ một tiếng:

- Chẳng lẽ sau khi nghe rồi người thấy không có lý ?

Bồng nàng quay mình lại, trầm giọng tiếp:

- Cái tâm của người không hề bán loạn lần nao ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Rất ít.

Mã Phương Linh hỏi:

- Chẳng lẽ không bao giờ người động tâm ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Rất ít.

Mã Phương Linh cắn môi rồi tiếp:

- Đối với ta thì người có động tâm chăng ?

Diệp Khai thản nhiên đáp:

- Có động.

Mã Phương Linh mừng tượng kinh hãi song mặt nàng đỏ bừng. Đầu cúi xuống, tay mân mê tà áo. Lâu lắm, nàng mới thốt:

- Trong phút giây này, giữa cảnh này nếu thật tình yêu ta thì người đã ôm ta rồi.

Diệp Khai không nói gì, chỉ rót một chén trà.

Mã Phương Linh chờ mãi, không dần lòng được hỏi:

- Ta nói gì người có nghe không ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không nghe.

Mã Phương Linh gắt:

- Người điếc ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không điếc.

Mã Phương Linh lại hất:

- Không điếc sao không nghe ?

Diệp Khai thở dài, cười khổ:

- Bởi vì tuy tại hạ không mang tật điếc mà cũng như người điếc mất rồi.

Mã Phương Linh ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn chàng. Bất thành linh nàng nhào tới, ngã vào lòng chàng, vòng tay ôm ghì lấy chàng.

Nàng ghì mạnh quá.

Diệp Khai nhè nhẹ đẩy nàng ra.

Trong lúc này mà chàng xô nàng ra được à ?

Mã Phương Linh trừng mắt nhìn chàng. Rồi nàng cắn môi, mừng tượng muốn khóc.

Nàng thốt:

- Người... người thay đổi mất rồi...

Diệp Khai dịu giọng:

- Tại hạ không thay đổi.

Mã Phương Linh lắc đầu:

- Người bây giờ khác xa với người ngày trước.

Diệp Khai nín lặng, lâu lắm mới thở dài đáp:

- Có lẽ ngày nay tại hạ hiểu rõ cô nương hơn ngày trước.

Mã Phương Linh hỏi:

- Người hiểu nơi ta cái gì ?

Diệp Khai đáp:

- Cô nương không thật tâm yêu tại hạ.

Mã Phương Linh kêu lên:

- Người điên à ?

Diệp Khai tiếp:

- Sở dĩ cô nương có thái độ đó đối với tại hạ là vì cô nương quá sợ.

Mã Phương Linh hỏi:

- Sợ cái gì ?

Diệp Khai tiếp:

- Sợ tịch mịch, sợ cô độc. Cô nương cảm thấy trên đời này không ai thành thật quan tâm đến cô nương.

Đôi mắt của Mã Phương Linh đỏ lên. Nàng vung tay tát thật mạnh vào mặt chàng một cái. Đoạn nàng thốt:

- Dù ta có như vậy đi nữa thì cũng phải đối xử tốt với ta.

Diệp Khai trầm giọng:

- Tại hạ phải đối xử như thế nào với cô nương mới cho là tốt ? Thừa dịp quanh mình không có ai, ôm ngay cô nương, đòi cô nương phải...

Mã Phương Linh lại đánh một tát tay vào mặt chàng. Nàng đánh mạnh đến độ tay nàng tê buốt nhưng Diệp Khai chẳng nghe đau đớn gì cả.

Chàng lạnh nhạt nhìn nàng, nhìn lệ trào ra mí mắt của nàng, chảy xuống má.

Nàng dậm chân rít lên:

- Người không phải là con người. Bây giờ ta mới biết người không phải là con người. Ta hận người. Ta hận người đến chết.

Nàng vọt mình ra ngoài, chạy đi trong mưa.

Mưa đang rơi nặng hạt.

oOo

Diệp Khai không chạy theo.

Chàng không hề nhích động. Tuy nhiên nơi gương mặt của chàng, niềm thống thối hiện ra quá lộ liễu.

Thống khổ vì chàng cố gấn dần cơn dục vọng đang sôi động trong lòng. Cơ hồ chàng muốn chạy theo, ôm nàng, mang nàng trở lại trà đình.

Nhưng chàng không làm như vậy nên phải khổ.

Mưa dai dẳng một chút rồi tạnh.

Diệp Khai trở lại thị trấn, lội trên con lộ sũng nước, bùn lầy, lách mình qua khung cửa hẹp.

Trong nhà im vắng, chỉ trừ một âm thanh.

Âm thanh của các quân bài chạm vào nhau.

Tiêu Biệt Ly không quay đầu nhìn chàng, lão để hết tâm trí vào các quân bài.

Diệp Khai ngồi xuống.

Tiêu Biệt Ly vẫn nhìn chăm chú các quân bài. Chúng như làm lão ưu tư trầm trọng.

Diệp Khai hỏi:

- Hôm nay tiên sinh thấy gì ?

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Hôm nay lão phu chẳng thấy được cái gì cả.

Diệp Khai hỏi:

- Không thấy gì thì sao lại thở dài ?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Vì không thấy được chi cả nên mới thở dài.

Lão ngẩng đầu lên nhìn chàng, từ từ tiếp:

- Chỉ có việc hung hiểm, cực đáng sợ thì lão phu mới không trông thấy.

Diệp Khai trầm lặng rất lâu.

Bỗng chàng cười khan, thốt:

- Nhưng tại hạ lại thấy một việc.

Tiêu Biệt Ly điềm nhiên:

- A.

Diệp Khai tiếp:

- Ít nhất ngày hôm nay, tiên sinh không thể không phát tài.

Tiêu Biệt Ly chờ nghe chàng nói tiếp.

Chàng không nói gì nữa. Chàng lấy xấp ngân phiếu mới ở trong mình ra, đặt lên bàn, từ từ đưa sang trước mặt Tiêu Biệt Ly.

Tiêu Biệt Ly nhìn thoáng qua xấp ngân phiếu, không hỏi gì.

Một lúc sau, Diệp Khai cười nhẹ thốt:

- Thực ra thì tại hạ bất tất phải hoàn những tấm ngân phiếu lại cho tiên sinh.

Tiêu Biệt Ly đáp mơ hồ:

- A.

Diệp Khai tiếp:

- Bởi vì tiên sinh không thực tâm muốn tại hạ giết lão ta. Phải vậy không ?

Tiêu Biệt Ly vẫn mơ hồ:

- A.

Diệp Khai tiếp:

- Bất quá, tiên sinh muốn thử lòng tại hạ xem tại hạ có thực sự có tư tưởng giết lão hay không ?

Tiêu Biệt Ly chợt cười đáp:

- Người tưởng tượng nhiều quá. Nhiều quá mà không có việc nào tốt.

Diệp Khai tiếp:

- Vô luận thế nào thì hiện tại tiên sinh nên hiểu là tại hạ chẳng phải là kẻ giết người.

Tiêu Biệt Ly điềm nhiên:

- Bây giờ thì vô luận là ai cũng đều biết như vậy.

Diệp Khai chớp mắt:

- Tại sao ?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Tại vì Công Tôn Đoạn đã chết và chết nơi tay của Phó Hồng Tuyết. Diệp Khai hết cười được. Một vẻ kỳ quái hiện nơi thần sắc của chàng.

Tiêu Biệt Ly tiếp luôn:

- Chẳng những một Công Tôn Đoạn chết mà Vân Tại Thiên và Hoa Mãn Thiên cũng chết luôn.

Diệp Khai kêu lên thất thanh:

- Chẳng lẽ cũng do Phó Hồng Tuyết ?

Tiêu Biệt Ly lắc đầu.

Diệp Khai cau mày:

- Ai ?

Tiêu Biệt Ly buông gọn:

- Vạn Mã Đường chủ.
- Vạn Mã Đường chủ ?

Diệp Khai sửng sờ. Lâu lắm, chàng mới thở dài, lẩm bầm:

- Khó hiểu. Khó hiểu.

Tiêu Biệt Ly thở nhàn:

- Có chi khó hiểu đâu ?

Diệp Khai thốt:

- Hiện tại lão ta hiểu rõ là kẻ cừu địch đáng sợ của lão có thể tùy thời chụp cơ hội hạ sát lão. Thế thì tại sao lão lại trừ diệt hai bộ hạ đắc lực của lão. Lúc này là lúc lão cần dùng người mà.

Tiêu Biệt Ly điềm nhiên:

- Cái đó, có thể là vì lão có tính tình cố quái, vì cái tính đó mà lão làm những việc không ai tưởng tượng nổi.

Lão đáp nhưng câu đáp không thỏa mãn trọn vẹn câu hỏi. Diệp Khai vẫn phải tiếp thọ như vậy và dù không hiểu cũng cố mà tìm hiểu.

Bỗng chàng hỏi:

- Người khách quý đêm qua trên căn gác ?

Tiêu Biệt Ly hỏi lại:

- Khách quý ?

Diệp Khai tiếp:

- Kim Bối Đà Long Đình Cầu Cảnh.

Chừng như Tiêu Biệt Ly quên mất lão Đình, mãi đến lúc này mới nhớ lại.

Lão cười nhẹ, đáp:

- Lão ấy cũng là một quái nhân, thời thường làm những việc không ai tưởng nổi.

Diệp Khai tặc lưỡi:

- A.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Lão phu không hề tưởng là lão có thể đến tận địa phương này.

Diệp Khai hỏi:

- Chứ không phải đến tìm tiên sinh sao ?

Tiêu Biệt Ly cười nhẹ:

- Còn ai tìm một phế nhân làm gì ?

Diệp Khai cũng cười hỏi:

- Lão còn ở trên gác chứ ?

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Đi rồi.

Diệp Khai hỏi:

- Đi đâu ?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Đi tìm người.

Diệp Khai chớp mắt:

- Tìm ai ?

Tiêu Biệt Ly không dấu:

- Lạc Lạc Sơn.

Sk kinh ngạc:

- Họ là bằng hữu của nhau à ?

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Không phải bằng hữu mà là tử đối đầu. Thuộc loại đối đầu lâu năm.

Diệp Khai trầm ngâm một chút.

- Đinh Cầu Cảnh lần này đến đây chẳng lẽ chỉ có mục đích duy nhất là tìm Lạc Lạc Sơn ?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Cũng có thể như vậy lắm chứ.

Diệp Khai cau mày:

- Thực sự giữa họ có gì đáng chú ý ?

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Ai biết được điều đó. Những ân oán trên giang hồ rất phức tạp. Chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ mà thôi.

Diệp Khai trầm ngâm một lúc nữa, đoạn hỏi:

- Năm xưa, có vị cao thủ trên giang hồ xử dụng ám khí rất cay độc. Nghe nói người ấy là truyền nhân duy nhất của Hồng Hoa Bà Bà.

Tiêu Biệt Ly hỏi lại:

- Các hạ muốn nói đến Đoạn Trường Châm Đỗ bà bà ?

Diệp Khai gật đầu:

- Phải.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Cái tên đó lão phu có nghe qua.

Diệp Khai hỏi:

- Có thấy mặt lần nào chẳng ?

Tiêu Biệt Ly cười khở:

- Thà đừng thấy là hay hơn.

Diệp Khai tiếp:

- Trong bốn vị đại đệ tử của Thiên Diện Nhân Ma ngày trước, còn thừa lại một người. Người đó là Vô Cốt Xá Tây Môn Xuân, hắc tiên sinh có nghe nói qua chứ ?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Nếu trong hai người cần thấy một thì thà lão phu gặp Đỗ bà bà hơn là Tây Môn Xuân.

Diệp Khai tiếp:

- Cứ theo tại hạ hiểu thì cả hai người đó đều có mặt tại địa phương này rồi.

Tiêu Biệt Ly chớp mắt:

- Họ đến từ lúc nào ?

Diệp Khai đáp:

- Lâu lắm rồi.

Tiêu Biệt Ly suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu:

- Không có đâu. Không thể có. Nếu họ đến đây thì nhất định là lão phu có biết.

Diệp Khai nhìn lão, dò xét:

- Biết đâu họ đã đến Vạn Mã Đường, mà Vạn Mã Đường là nơi ẩn tàng những tay chọc trời khuấy nước.

Tiêu Biệt Ly lắc đầu rồi gật đầu.

Diệp Khai thốt:

- Có thể họ đã vào Vạn Mã Đường rồi. Mã Không Quân ỷ trọng vào họ nên chẳng hề nao núng sau cái chết của Công Tôn Đoạn, Vân Tái Thiên và Hoa Mãn Thiên.

Tiêu Biệt Ly bỗng cười mấy tiếng:

- Việc của Vạn Mã Đường có liên can chi đến chúng ta.

Diệp Khai cũng cười:

- Hôm nay mừng tượng tại hạ nói nhiều quá.

Chàng như sắp sửa cáo từ.

Nhưng vừa lúc đó có một đại hán áo trắng tiến vào, tay cầm một cánh thiệp cáo phó.

Dĩ nhiên cáo phó vì cái chết của ba cao thủ Vạn Mã Đường.

Cáo phó cho biết ngày sau, có cuộc nhập hiện ba xác chết vào quan tài. Trước ngày nhập hiện, sáng sớm có cuộc đại tế rồi trưa lại mới nhập quan.

Cáo phó đến có kèm theo thiệp mời, cả Tiêu Biệt Ly và Diệp Khai đều được mời.

Tiêu Biệt Ly thở dài, nói mấy lời thương tiếc rồi hứa sẽ có mặt tại Vạn Mã Đường vào ngày mai.

Diệp Khai cũng hứa luôn.

Chàng lại hỏi:

- Người trong địa phương này đều được mời ?

Đại hán gật đầu:

- Chắc vậy.

Diệp Khai hỏi:

- Phó Hồng Tuyết ?

Đại hán đáp:

- Hắn cũng được mời như mọi người song sợ hắn chẳng dám đến.

Diệp Khai quả quyết:

- Tại hạ tin là hắn đến.

Đại hán cảm hờn:

- Chỉ mong là như vậy.

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ đã gặp hắn chưa ?

Đại hán lắc đầu:

- Chưa.

Diệp Khai tiếp:

- Các hạ yên trí, tại hạ sẽ trao thiệp mời hộ các hạ.

Đại hán thoát đầu do dự, rồi sau lại bằng lòng nhờ chàng. Đại hán đi ra rồi, Tiêu Biệt Ly thở dài, thốt:

- Không ngờ Vạn Mã Đường chủ lại gửi thiệp mời Phó Hồng Tuyết.

Diệp Khai điềm nhiên:

- Tiên sinh đã nói lão ấy là một quái nhân mà.

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Theo ý các hạ thì Phó Hồng Tuyết đến hay không ?

Diệp Khai đáp:

- Đến.

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Tại sao ?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Bởi vì tại hạ biết hấn không thuộc hạng người ném đá dẫu tay, làm rồi bỏ trốn.

Tiêu Biệt Ly lắc đầu :

- Nếu các hạ là bằng hữu của hấn thì nên khuyên hấn đừng đến là hơn.

Diệp Khai cau mày:

- Tại sao ?

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Chẳng lẽ các hạ không nhận ra cánh thiệp mời là một cạm bẫy ?

Diệp Khai cau mày:

- Cạm bẫy.

Tiêu Biệt Ly nghiêm giọng:

- Nếu hấn vào Vạn Mã Đường lần này là hấn không bao giờ có dịp trở lại cố hương.

oOo

Trời mênh mang.

Đất mênh mang

Vào Vạn Mã Đường

Đừng mong trở lại cố hương.

- o O o -